HET KIND

vrij naar het Engelsch door Dicky Wafelbakker.

Kijk eens vrouwke, — 't is, in ons geval, *toch* al heel moeilijk om elkaar dicht genoeg te naderen, omdat we zoo gauw ertoe zouden komen, om, uit vrees elkaar te zullen kwetsen, — de teerste dingen te v rzwijgen. Daarom is 't zoo moeilijk. Jij hebt me toegestaan je te helpen, en zorg te dragen voor je geluk. Geloof me dan nu, als ik zeg, — dat we ons moeten voornemen, hoè moeilijk het ook lijkt, volkomen wàar te zijn tegenover elkaar.

Nietwaar, — is niet juist dàt het heèl mooie tusschen man en vrouw, dat ze wàar zijn bij elkaar? En denk je dat ik je ooit zou kunnen helpen, als je mij de diepste dingen in je zijn verzweeg?

O, — ik weet wel, dat 't niet moeilijk zou zijn, dat het zelfs heerlijk makkelijk zou vallen, — als — ik de eerste was geweest. Dan hoefde ik het allemaal niet te zeggen. Dan zou 't vanzèlf gaan immers. 't Is nu ook voor jou moeilijk, om te spreken, — over dingen waar je al eens over gesproken hebt, met iemand anders, — iemand, die je zelfs het liefst is geweest. Maar ik zeg het kind, omdat het mòet, — omdat we anders geèn van beiden ooit nog geluk kunnen verwachten." — Z'n stem zweeg, en ze voelde z'n hand, die rustig in de hare was. Hij stond op, — terwijl ze stil voor zich uit staarde. Even boog hij zich over, en kuste haar. — „M'n kindje, denk er eens over na, — en vertel me morgen eens, wat je er over dacht."

Hij ging weg, — en ze hoorde den kalmen slag van de voordeur in 't slot.

Ze bleef onbeweeglijk voor zich uit kijken, — haar handen gevouwen, — haar oogen starend in de verte.

Het was, — alsof er — ineens — na zòo'n langen tijd, — een sluier van haar denken was gelicht, en of ze nu, voor 't eerst weer zag, — de dingen — helder — en zooals ze waren. Wreedhelder hoorde ze Berto's woorden nog, en 't was of ze weer opklonken, en heèl haar zijn wilden doordringen.

„Er is altijd maar eèn weg, die de juiste is, — en dièn moeten we zoeken, tot we hem gevonden hebben, — al doèt het misschien pijn. Diep in ons, wèten we dien weg meestal ook wel, — maar er zijn soms zijwegen, die makkelijker zijn, — en dan bedriegen we ons zelf en nemen diè maar."

Nu — zàg ze weer den weg, dien ze diep-in zich wel geweten had.

En nu zag ze ineens weer alles van vroeger.

Ze zag Bob en zichzelf, — hand in hand — zittend op de bank, boven, — opgaand in elkaar, — terwijl er tusschen hen waren de mooiste gedachten. Ze zag — hen — naast elkaar hand in hand, — en ze zag nu heèl zuiver, — dat dat heèl mooie, — wat er dien avond in de oogen van die twee heèl jonge menschen was geweest, — maar eèns kan zijn, — als die heèl een met elkaar zijn, zoodat àl wat onrein is, wegvalt, en alleen een groot, zuiver gevoel overblijft. En dat zulk een oogenblik maar èèns kan komen in een leven, omdat het van zoo'n zuivere schoonheid is, — dat het genoeg is, om heèl een menschenleven te vullen met licht, en dat een trachten naar een tweede moment gelijk aan schoonheid, — een bezoedelen van het eerste zou zijn. En even zag ze wreed helder, — dat Berto haar den weg had laten vinden, — onbewust had laten vinden — den eènen weg, die de juiste is, — en dat die weg, voor hèm het leven, — lijden zou doen zijn. Ze wist nu, dat ze verdedigen moest, — het mooiste, dat geweest was tusschen Bob en haar, — en ze wist dat ze het zou verdedigen tegen haar eigen zwakheid en eenzaamheid. En in haar welde een groote dankbaarheid aan Berto — die al was het onwetend — geholpen had den eenen weg te vinden, en die maakte, dat ze de herinnering aan het mooiste behouden zou.

Het kind had het alles op haar eigen manier overlegd. Het had een héélen tijd geduurd, vóórdat ze nu werkelijk goed wist, hoe ze het eigenlijk zou aanleggen, maar nù wist ze het gelukkig! Eerst was ze er maar half tevreden over geweest, maar per slot van rekening, dacht ze nu toch, dat dit wel de beste oplossing was. Er was in het groote huis maar één aan wie het Kind haar gedachten kon toevertrouwen. Ze was pas acht jaar en ze had nooit vriendjes of vriendinnetjes van haar leeftijd gehad. En die éène aan wie ze altijd alles vertelde, was 'n schilderij in een van de sombere, groote kamers, waar haast nooit iemand kwam. Het was een portret van een dame met een heel mooi gezicht en lieve, zachte oogen, die een kindje in haar armen hield. Het Kind wist niet, dat het een schilderij was van de Madonna met het Kind. . . niemand had haar dit ooit verteld. Maar omdat dat portret in die sombere kamer hing, was het Kind nooit bang in dat vertrek geweest. Als ze iets te vertellen of te vragen had, zag ze niets anders dan het lieve, reine gezicht van de Moeder met het Kind, en ze had nog nooit eenigen angst gevoeld voor het donkere en zwijgende van die kamer. Zoolang ze zich herinneren kon, had ze de Madonna alles verteld, van wat in haar kinderleventje was voorgevallen. . . .

Ze stond dan op haar teentjes, met het roode mondje half geopend en de groote kinderoogen vol vertrouwen op het schilderij gericht. Maar ze kon zich den tijd niet herinneren, dat ze zóó iets belangrijks als vandaag aan de Moeder met het Kindje had mede te deelen gehad.

„Ik heb het u tot nu toe nog niet verteld," begon ze, terwijl ze zoo dicht mogelijk bij het schilderij kroop . . . . . „omdat ik het eerst nog eens goed zèlf wilde overdenken. Maar. . . . als U nu een werkelijke levende vrouw was, zou U me antwoord kunnen geven, of het werkelijk zóó goed was. Maar ik geloof heusch, dat u het óók zóó het beste zou vinden. Ziet u, er zijn op de wereld heel veel verschillende vaders en moeders. . . maar ik praat nù alleen over mijn vader en mijn moeder. Weet u, wat ik nu doen ga? Ik ben van plan om den éénen dag van vader en den daarop volgenden dag van moeder te houden. Bijvoorbeeld zóó: ik houd van mijn moeder op Woensdag. . . van mijn vader op Donderdag en zoo voort, begrijpt u? Maar omdat het nu niet precies uitkomt met de weekdagen, zal ik vader en moeder tegelijk op Zondag vertroetelen. Ik denk, dat dit voor één dag van de week wel geen kwaad zal doen, denkt u wel?. . . . . "

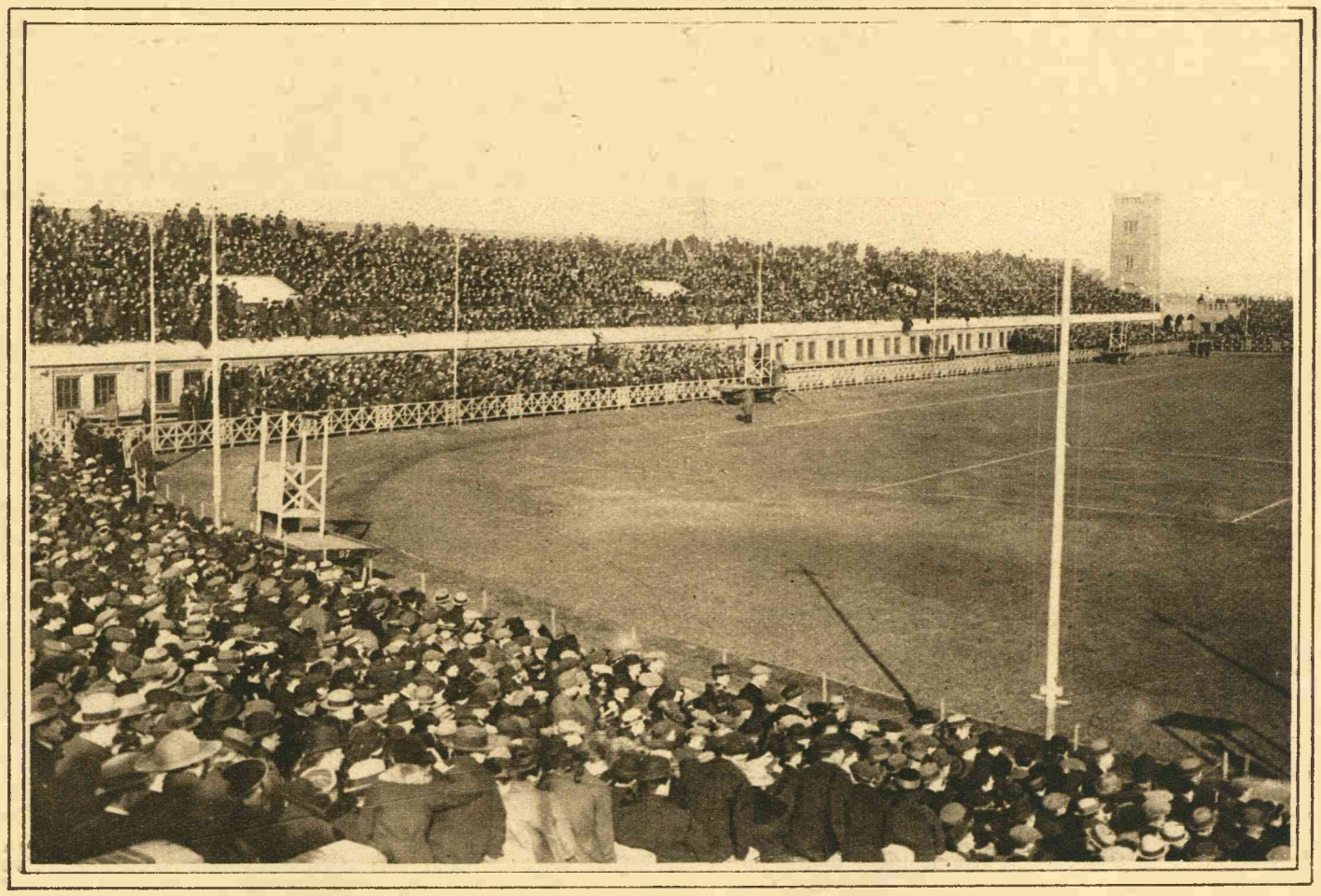
Het tengere kinderfiguurtje richtte zich hooger op en er kwam een smeekende uitdrukking in de oogen. „O, lieve, mooie dame," klonk het . . . „ik wou zoo graag, dat u even met uw hoofd ja of nee kon schudden. Ik ben nog pas acht jaar, ziet u, en dat is nog niet héél erg oud, is 't wel? Maar ik wist heusch niet, hoe ik het anders had moeten regelen. . . Ik weet nog niet heelemaal zeker, of ik het zóó doen zal ziet u, want misschien zal ik van moeder 's Zondagsmorgens en van vader 's Zondagsavonds houden. . . Maar ik zal het u nog wel komen vertellen, hoor!" Ze hield even op met praten en trok de donkere wenkbrauwen peinzend samen. Ze bedacht, wàt ze nu aan de dame met het Kindje moest vertellen. Als de dame werkelijk geleefd had, had ze natuurlijk vanzelf alles van vader en moeder begrepen. . . Maar àls ze het niet wist. . . o, ze wilde zóó graag, dat zij en het kindje het toch maar nièt mochten weten. . Maar misschien was het toch maar beter, dat ze er haar ièts van uitlegde.

„Natuurlijk," begon ze, haperend en met een hoog roode kleur... „natuurlijk zou het véél prettiger zijn voor vader en moeder tegelijk lief te kunnen zijn. . . maar. . . zoo'n vader en moeder zijn het niet, ziet u. En daarom heb ik het nu zóó geregeld. . . . Ik begin er morgen al mee. . . morgen, Donderdag.... dan is 't vaders dag."

Het was héél koud in de sombere kamer en het Kind wist, dat elk oogenblik Marie het kindermeisje kon komen om haar te halen „Nu moet ik weg," zei ze: „want Marie zal wel dadelijk komen. Dag lieve dame. . . . Dag kindje." Ze vergat nooit het kindje goedendag te zeggen, als ze de kamer uitging.

In haar gedachten was het groote huis, waar ze leefde, altijd in twee afdeelingen gesplitst. Moeders kamers waren heelemaal aan het andere einde van het huis, dan kwamen de speel- en slaapkamer van het Kind en daar achter pas kwamen vaders kamers. Het leek altijd alsof er een reuzescheidsmuur tusschen deze twee afdeelingen was getrokken, een scheidsmuur, die er in werkelijkheid ook was. Tòch kon het kind zich vaag herinneren, dat vader en moeder ééns dezelfde kamers hadden. . . maar het leek haar héél ver af. . . zóó lang geleden. . . als een droom, die heerlijk en

DE BETOOGINGEN TEGEN DE SCHAARSCHTE EN DE DUURTE DER LEVENSMIDDELEN.

Op Maandag 4 Maart hadden in verschillende plaatsen van ons land demonstraties plaats tegen de schaarschte en de duurte der levensmiddelen. Van de in de hoofdstad gehouden betoogingen geven wij, boven: de demonstranten, die een stoet van meer dan een uur lengte vormden, komende van het Rokin. Beneden: de bijeenkomst in het Stadion, waar Wethouder Wibaut van Amsterdam, een toespraak houdt.